

EL DIRECTOR D'«UNA PISTOLA EN CADA MANO» ESTRENA AL ROMEA

Els gemecs de la discòrdia

► **El cineasta Cesc Gay debuta en el teatre amb la comèdia 'Els veïns de dalt'**

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

ncisiu i àcid diseccionador del món de la parella en la seva filmografia (*En la ciutat, Una pistola en cada mano...*), el cineasta barceloní Cesc Gay s'ha posat còmic en el seu debut teatral, *Els veïns de dalt*, que estrena aquest dilluns al Teatre Romea. Nora Navas (Laura) i Jordi Rico (Salva) són els veïns de dalt. I pels sons que travessen les parets, els va d'allò més bé. La sorollosa partitura, no obstant, desespera Pere Arquillué (Juli) i Àgata Roca (Anna), els del pis de sota. La seva relació grinyola i no estan per a concerts. Els conviden a sopar. Juli vol treure a la taula l'espinós assumpte. Hi haurà sorpreses. «Es genera un debat sobre els usos i costums sexuals que portarà a molts altres llocs», avança Gay.

L'arrencada de l'obra, confessa l'autor i director, la va viure ell mateix amb uns antics veïns molt fogosos que pertorbaven la pau familiar. «A qualsevol hora, sentíem sorolls estranys, seguits d'una gran varietat de gemecs i esbufecs», il·lustra. «Ja no hi són», informa amb alleujament Gay. Però li van deixar la «guspira» per a una història que ell va intuir més apropiada per a l'escena que per a la gran pantalla. «Feia anys que volia fer teatre, però tenia molta por i no trobava mai el text idoni. Aquest té un to de comèdia diferent del meu cine. I em vaig decidir a donar-hi forma teatral».

La comèdia, assegura, és el gènere que prefereix com a espectador de teatre. «És amb el que més disfruto», afirma. La seva dona, Roca, integrant de la companyia T de Tea-

ALBERT BERTRAN

►► Cesc Gay (al fons) i la seva dona, Àgata Roca, en un assaig de l'obra.

tre, li ha donat, segurament, moltes alegries. Ara ell l'ha sorprès, diu l'actriu, amb una «comèdia de ritme trepidant i regust amarg». Un gènere en què debuta Navas i que rescata Arquillué després d'anys exhibint el seu perfil dramàtic.

A Gay sempre li ha interessat retratar el món pròxim i real. «M'agrada escriure sobre el que li passa a la gent normal. No parlo mai de polícies corruptes, zombis o superherois. Busco l'empatia del públic amb els sentiments». En la vida en parella, remoli de conflictes, hi troba un filó. «És un repte majúscul, ple d'adversitats. I tot i així, els homes i les dones seguim intentant-ho. Crec que només amb ironia i sentit de l'humor és possible escriure sobre aquesta tragèdia».

MÉS ÍNTIM // Del seu baptisme escènic valora la «intimitat i proximitat» amb què es treballa, lluny de la infinitat de productors, i les seves parentes, que treuen el nas en els rodatges. «A més a més, en el teatre quan acabem me'n vaig i són els actors els que es queden amb l'obra. En el cine, ells són els que se'n van i jo em quedo sol, per editar-la i muntar-la», raona. Tan grata ha sigut l'experiència que pensa repetir-la. «Si no fem el ridícul, tornaré». Abans, a la tardor, estrenarà la seva nova pel·lícula, *Truman*, amb la qual fa un gir molt emotiu a la seva claqueta. Els actors Ricardo Darín i Javier Cámara protagonitzen una història sobre l'«amistat en temps difícils; un passeig de quatre dies que comparteixen uns amics, un dels quals està malalt». «Tocarà les fibres», vaticina. ≡